

[Socialministeren.]

og ikke kan være med til det arbejde, de skal lave efter de nye regler; det sker jo først 1. april 1973.

Jeg mener også, vi er med i planlægningen om, hvorledes dette personale skal fordeles rundt omkring. Vi forhandler med kommuner og med amtskommuner om disse sager, og jeg er enig med hr. Simonsen i, at det er et meget væsentligt problem. Men jeg synes, man lige skal vente og se, hvordan bistandsloven kommer til at se ud, for hvad vi kan forenkles, gør vi, så vidt det overhovedet er os muligt.

Simonsen: Jeg påskønner fuldt og helt de uddannelsesaktiviteter, der er sat i gang. Men det andet spørgsmål, om ministeren alligevel ikke frygter, at personaleeksplosionen bliver for stor på områder, hvor den ikke skulle være det, fik jeg ikke rigtig noget svar på. Jeg vil gerne stadig væk fastholde, at jeg mener, at sygekassernes overflytning til det offentlige har givet anledning til en større personaleeksplosion i den offentlige sektor, end det var rimeligt, også efter lovens intentioner.

Diskussionen står her igen om, hvorvidt vi kan få medarbejderne til at arbejde med det centrale i socialreformen, netop det at kunne behandle sagerne under en anden form. Det gælder ikke bare om at ansætte så mange medarbejdere som muligt, som man har gjort det i forbindelse med den offentlige sygesikring.

Vil ministeren se nærmere på det og tage denne sag op?

Socialministeren (Eva Gredal): Jeg mener, at det personale, der er overtaget fra sygekasserne, både skal tage del i det, der er overført fra sygesikringsloven og fra dagpengereformen, men sandelig også i det, der skal komme med hensyn til bistandsloven. Det kan bruges til alle tre lovområder, ikke blot til de to af dem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ritt Bjerregaard* til socialministeren:

„Vil ministeren arbejde for at fjerne urimelige krav om medlemskab eller tilknytning til private foreninger og organisationer

som betingelse for optagelse på plejehjem, hvortil det offentlige yder tilskud?“

(Spm. nr. 13).

Skriftlig begrundelse.

Det er i henhold til den godkendte vedtægt for plejehjemmet Johannesgården i Vanløse, København, en betingelse for optagelse, at man er frimurer eller i hvert fald anbefalet af en frimurer.

Når det betænkes, at plejehjem både i relation til opførelses- og driftsudgifter i helt overvejende grad finansieres af det offentlige, er sådanne fortrinsrettigheder urimelige. Samme synspunkt er hævdet af omsorgsudvalget i dets betænkning nr. 630 om omsorgen for ældre og for pensionister.

Ritt Bjerregaard: Som anført i den skriftlige begrundelse for mit spørgsmål har plejehjemmet Johannesgården i Vanløse i København den betingelse for optagelse, at man enten selv er frimurer eller er blevet anbefalet af en frimurer, hvilket betyder, at en lang række mennesker ikke kan blive optaget på dette plejehjem, selv om staten dækker praktisk taget alle udgifterne.

I omsorgsudvalgets betænkning nr. 630 udtaler man da også, at det er betænkeligt med den slags fortrinsstillinger, og man mener, at de i hvert fald bør have en meget begrænset karakter. Jeg håber, at ministeren her i dag vil give tilsagn om at ville arbejde for at fjerne nogle af disse urimelige krav.

Socialministeren (Eva Gredal): Plejehjemmet Johannesgården er et af de mange plejehjem, der er opført som selvejende institution af en forening eller en kreds af personer, der har samlet midler til opførelsen, og som varetager den daglige drift af hjemmet.

Der er jo en lang tradition for, at kommunerne har samarbejdet med private foreninger om at løse deres plejehjemsproblemer, og dette samarbejde giver sig også udslag i, at foreningerne i nogle tilfælde kan indstille pensionister til optagelse på hjemmet.

Denne indstilling behandles af den myndighed, der har visitation til hjemmet, og i Københavns kommune er det kommunens plejetilsyn. Københavns kommune har overenskomst med Johannesgårdens bestyrelse, og ved denne overenskomst er det sik-